

Zangcoach Ellen Kloosterman (midden, met sjaal) moedigt aan om de boomtoppen toe te zingen. FOTO RENS HOYENGA

Zingen buiten de veiligheid van je douchecabine: gezond én moedig

WIEBEREN ELVERDINK

APPELSCHA Ooit zomaar buiten zingen? Een lied ingezet op de fiets richting supermarkt, of tijdens een boswandeling? Nee? Zonde, vindt zangcoach Ellen Kloosterman.

Heel in de verte, diep in het Drents-Friese Wold, klinkt zondagochtend voorzichtig gezang. Op een open plek tussen wiegende dennen staan elf vrouwen in een cirkel. Een van hen heeft een keyboard meegebracht. „Kijk om je heen”, zegt ze. „Realiseer je waar je bent. Zing voor de vogels!”

De dame met het instrument is Groninger zangcoach Ellen Kloosterman. Samen met Staatsbosbeheer geeft ze de workshop ‘Zingen in het bos’. Waarom? „Omdat zingen energie geeft en verbindt.”

En in de buitenlucht geldt dat in

het kwadraat. „In een nattig bos zoals hier het geval is, is de hoeveelheid zuurstof in de lucht hoog. Dat is supergoed. Je voelt je er fitter door. En hoe lekkerder je je voelt, des te beter je zingt.”

Maar het vergt moed om in het openbaar een keel op te zetten. Om je stem te laten horen buiten de comfortzone van je eigen auto of douchecabine. Zelfs al bestaat het publiek hier slechts uit een kudde Drentse heideschape en een eenzame wandelaar die zijn labrador uitlaat.

Spontaan een lied ten beste geven wordt door omstanders vaak als merkwaardig beschouwd, realiseert Kloosterman zich. „Iedereen houdt wel van zingen, maar we zitten niet meer zo in een zangcultuur.”

Kijk naar de jaren vijftig, doceert ze, toen de kerken vol zaten en veel meer mensen elkaar onbeschoemd

konden zien zingen. Deze cultuur verlaagde de drempel om ook buiten de godshuizen met melodieën te komen.

Vooral bij mannen speelt die schaamte, constateert de zangcoach. „Op een of andere manier vinden zij zingen niet te verenigen met hun imago. Het wordt toch als iets softs gezien. Ja, bij sportwedstrijden. Dán zingen ze.”

Afgezien van de verslaggever bestaat de groep deelnemers zondag louter uit vrouwen. De meesten hebben al flink wat zangbagage omdat ze in een koor zingen, zoals Marga Prins uit Lageland.

Maar een concert buiten, voor de vogels? Ze herinnert zich hooguit een uitvoering in een partytent. „Het zingt makkelijk buiten”, oordeelt ze. „Maar het geluid is wel gauw weg.”

Kloosterman: „Wat vét, hè?”